

РОМАНТИЧНО ПРЕЖИВЯВАНЕ

Светла априлска сутрин. Въздухът носи дъха на дишщата природа. Вървя по булевард “Йерусалим”. На душата ми е леко, даже приповдигнато. Нещо ми се иска и решавам да се почерпя в “Da House”. Заставам пред широката входна пътека. За момент си позволявам да се порадвам на погаланото ми от слънцето лице, да благодаря за минутата. И като от земята до мен изникна Пастора със зеленчуци от пазара в “Младост”. Израдвахме се един на друг и влязохме да седнем на ароматно кафе, което той рядко пиеше и обикновено го заменяше с чай или фанта-лимон.

Настанили се удобно в предната просторна зала, аз го гледах очаквателно с очите на дете пред куклена сцена, където, естествено, магията е истинска. Постарах се да приключим с настоящите новини и проблеми, за да може хей така, между другото, да изскочи по-бързо все още неизвестната случка чрез неговите най-специални думи.

Този близък познат наричахме Пастора, защото с височината си имаше грандиозен за ежедневието външен вид, а след продумването му – вече си потопен в меките подредени слова, и естествено – в поредната най-лична, най-миличка историйка. И с деветдесет и със сто и десет процента истина споделения с нас епизод се приемаше правдоподобно, особено след като го е изговарял редица години. Всяка случайна пауза в неговия завладяващ монолог се изпълваше незабелязано с най-точни цитати или най-житейско нравоучение. Превъзходната степен, това най-, което Пастора използваше така елегантно, не само че не дразнеше, но и обогатяваше въздуха с особен магнетизъм. Напоследък той се стараяше да реди буквите и бях прочел негови емоционални писания.

Времето минаваше в изненадващо затишие. От звучението на мелодиите не бях особено впечатлен, докато не погледнах в ляво от мен. Там, към края на залата видях една нежно поставена буза на голата маса – да, момиче, облечено с дрешка на персонала. Загледах се. То не беше някое обикновено момиче. Имаше излъчване на неописуемо чаровна девойка, която с красивата глава и отпуснатите безволево ръце и крака, подсказваше явна умора от безсънната нощ в най-мъчителната сутрин. Тя все още не можеше, независимо от двата направени опита, да отдели главата си от масата.

Бяхме само двама клиенти и другите нейни колежки ни приеха с доверие и тайна надежда, че разбираме неявната истина.

Впечатлен от силата на истината, леко наблюдавам чернокосата девойка и когато тя, повдигайки глава, ме погледна, аз инстинктивно я попитах почти безгласно – “До сутринта ли беше хубаво?”. Тогава всичко наоколо се освети от щастливата ѝ усмивка и от блясъка на черните ѝ очи. Потвърдително кимна

с мрежести клепащи и бленуващите устни се раздвижиха в подобие на “До сутринта”. Нормално, главата с прибраната и опъната назад коса пак трябваше да бъде подпряна от масата.

Бях смутен, направо разчувстван от непринудената, неподражаема картина. Невидим художник извайваше детайл по детайл образа на ослепителна испанка, и на бразилка, и на таитянка. Неусетно изплуваха щрихи от известни графики на Пикасо. Само той може да улови подобен момент с няколко докосвания на хартията. Вече с променени очи виждах как по цялата земя истинската младост и красота сменят само географския час. Доста обикновено, но подейства като наркотик...

От Пикасо асоциативно се пренесох някъде в Андалусия. Подобно кафе-ресторант, маси без покривки, въздух с музика. Това младо същество възхищава Гарсия Лорка и, наричайки я изведнъж Селма, той не може да откъсне поглед от нея, от нейното излъчване. Толкова много се радва на нейната проверена чувственост през цялата нощ, на способността ѝ за фантазия и емоция с разпиляната коса, с лудите танци, лудото вино, лудата любов.

По лицето на поета бръчките се опъват, погледът става по-мек от оживялата романтика, а тялото изцяло възприема високите вибрации на младостта. Физическата и душевна чистота на Селма сигурно се усещат даже отсреща, през каменната улица. Забележимо овлажняват ръцете на Лорка и търсят да докоснат чашата или перото. Звучите на песенния ритъм пораждат неговия ритъм на мисли. Думите се спускат от небето и всяват творчески страх у поета за съвършенството на извайвания образ. Още малко неовладяно вълнение от насладата на истинската Селма и ... магията на Божията благодат се излива в стиховете-музика. Щастливият миг на Лорка! Салфетката вече е белязана с букви, от чиито съчетания хората се просълзяват във всички времена и посоки по земята.

Споделям щрихи от виденията ми с моя близък и продължавам възбудено с възхищението от наречената Селма на Лорка, която току-що направи опит да се изправи. Видя, че влиза влюбена двойка, и успокоена се отпусна отново в удобната си поза. Явно още не искаше да я сменя, а аз се почувствах изтощен от близостта на нейната хубост и индивидуалност. Накрая ми оставаше само подарената картина в неповторимия ден, това, което невидимият свят понякога ни изпраща, вероятно когато слушкаме.

Разделяме се с Пастора. Навън разбирам, че съм пропуснал да се насладя на негова най-чудновата история, но затова пък ви разказах днешното най-романтично преживяване.

* * *

София, 2006